

Boæviksdramat

På Ös - ter-malm, där bod - de en frö - ken, hög och bård, som
äg - de sen - sa - tio - ner och äg - de i sitt våld att spe - la upp ett dra - ma med
hän - del-ser å rad, som väck - te al - las und - ran och fyll - de al - la blad.

Och denna ryktes kvinna var Helga Fägerskiöld,
av hög och gammal adel från hedenhös en sköld.
Befläckad i den ätten ej ännu någon var,
fast en och annan fattig sitt namn med heder bar.

Förut var Helga endast känd i en rättegång,
som själv hon upphov givit allt med intriger mång.
Hon hade spritt det ryktet fru Taube sin man gett gift
att visshet häri vinna den döde togs ur grift.

Men allt som rättegången skred fram vid Höckerstad
man började misstänka, jag visste inte vad!
Men sent en kväll med posten kom brev från Helga att
»Jag kammarherrn gett giftet, det var hans sista natt.

När detta brev framkommer läs upp för rätten det,
men utav mig i livet ej finnas skall ett fjät.
Ty när ni brevet läser då är jag redan död.
Må Taube mig förlåta». Ja, så det brevet löd.

Nu blev på Broxvik glädje (det var vid juletid)
ja man kan riktigt säga att det blev julefrid.
På sig tog Helga mordet, som förr fru Taubes var,
det stod ju uti brevet själv Helga skrivit har.

Och se den andra dagen när det blev mörkan natt,
tillställde fröken Helga ett stort förfärligt spratt.
Ifrån sitt hem i Stockholm en vägbit ut hon gick,
där blev hon överfallen och många sår hon fick.

Om morgonen man hörde i alla Stockholms blad
om överfall på Helga. Man önskade och bad
och trodde hon var utsatt för en satanisk list,
om Fägerskiöldskan endast det taltes först och sist.

Om överfall och Helga detektiven hand nu tog,
och flera från sitt arbete i häktet nu man drog.
Men fria blevo alla ty så en vacker dag
bekände Helga: »Våldet på mig det gjorde jag».

Nu tog hon »schapp» till Gnesta, på ett hotell tog in,
dit följd utav sin syster och far med sorgset sinn.
Att något riktigt sorgligt den trion övergick
betjäningen nog märkte, men ingen veta fick.

Man visste ej i huset att Fägerskiölds det var,
det namn, som varje tunga i landet talat har.
Men veta det, det fick man. Bestormat huset blev
och kronofogde Grönlund allt till detektiven skrev.

»Res hit och häkta Helga och till Norrköping tag!»
Så skedde. — Det var Helgas där sista fria dag.
Och nu utur hotellet hon med polis blev förd,
beslöjad, svartklädd kvinnlig, så skön av adlig börd.

Man grät och svor och skratta och talte spefulla ord.
Där kommer stolta fröken beryktad vitt i nord.
Så ramla höga ätter i dyn från glansen ner.
I stället för furstinnan man nu en fånge blev.

Hon med sin slughet tänkte ett herresäte få
i stället får hon häkte, så kan med högmod gå.
Visst mången hördes häda och visa harm och köld.
Men andra kasta blommor på fröken Fägerskiöld.

Hjärtslitande var scenen så tyckte nog envar.
I gång nu tåget sattes, mot Norrköping det bar.
Och där en väldig skara från när och fjärran ort
stod väntande se Helga gå genom häktets port.